

[Iver Poulsen.]

ikke som gruppe II medicin, men som dispensationsmedicin. Er vedkommende patient så uheldig at være medlem af en anerkendt sygekasse, som ikke yder tilskud til dispensationsmedicin, kan det blive en meget kostbar historie for ham.

Jeg kan nævne et ganske bestemt eksempel, som jeg selv har oplevet. Der var to mennesker, som led af eksem og skulle have en ganske bestemt salve, der hedder hydrocortisonsalve, og som koster 40 kr. for en tube. Men den ene af patienterne havde på en eller anden måde fået skrabet hul og havde fået en infektion med svamp, som skulle have en ganske bestemt behandling. Men det stof, som denne svampelidelse skulle behandles med, var dispensationsmedicin, og det kostede 60 øre. Medicinen blev fordyret med 60 øre fra 40 kr. til 40 kr. 60 øre, og så skulle vedkommende selv betale, fordi hans sygekasse ikke ville yde tilskud til dispensationsmedicinen, medens den patient, der led af nøjagtig den samme lidelse, blot i mindre grad — patienten var knap så syg, fordi vedkommende kun havde eksemen, men ikke den svampeinfektion, som den anden havde fået — kunne nøjes med en udgift på 10 kr., nemlig 25 pct. af udgiften til den medicin, der skulle anvendes.

Dette eksempel er bare ét enkelt til belysning af tilfælde, som forekommer i meget stort antal. Jeg beklager, at vi ikke, da vi udarbejdede vort lovforslag, var klar over, at de private sygeforsikringsforeninger ofte kæmper en kamp, lige så vel som fortsættelseskasserne kæmper deres kamp, imod den kvælningsdød, trekantregeringen med sygeforsikringsloven i 1960 havde tiltænkt dem. Skal der imidlertid være ligestilling mellem de forskellige sygeforsikringsformer, er det indlysende, at de private sygeforsikringer må ligestilles med enhver anden forsikringsform i landet. Der må skabes lighed og ligestilling, men dette forhold, som skyldes en forglemmelse, kan rettes ved et ændringsforslag til det af os fremsatte lovforslag.

Det andet forslag, der er til behandling i dag, det af venstre og de konservative fremsatte forslag til folketingsbeslutning, kan man jo meget hurtigt blive færdig med, hvis man vil være saglig. I betragtning af

det tidspunkt, det blev fremsat på — nemlig dagen efter fremsættelsen af vort lovforslag, som praktisk talt imødekommer venstres og det konservative folkepartis ønsker — kan jeg ikke se andet, end at de to partiers forslag er uden nogen som helst saglig begrundelse. Men der er måske her tale om partipolitiske interesser og partitaktik; det kunne for resten godt lyde sådan efter det ærede medlem hr. Peter Larsens indlæg her i dag. Det ærede medlem var ikke sådan just beskeden, når det gjaldt om at tiltage sig æren for både det ene og det andet, men for os er det såmænd ikke et spørgsmål om at få æren for det ene eller det andet, for os er det et spørgsmål om at få en sagligt rigtig og en sagligt forsvarlig løsning af det spørgsmål, vi drøfter, nemlig sygeforsikringen, og jeg kan altså ikke modtage den højtærede socialministers opfordring til at trække vort forslag tilbage. Jeg synes, det er så sagligt begrundet, som det vel kan være, og derfor vil jeg i stedet for at trække det tilbage indstille det til tingets velvillige behandling.

Socialministeren (Bundvad): Jeg kan forstå, at forslagsstillerne ikke ønsker at tage deres forslag tilbage, og at forslagene så efter gammel tradition her i tinget går i udvalg.

Efter hele den store diskussion, der har været om dem, vil jeg nok tro, at folketingets medlemmer forstår, at jeg ikke går ind i en bredt anlagt argumentation. Jeg har sagt, at jeg senere kommer med et lovforslag; jeg har refereret hovedtrækkene i en aftale, og når mit forslag fremsættes, synes jeg at tidspunktet for mig er kommet til diskussion om disse ting.

Jeg vil imidlertid gerne benytte lejligheden til at svare på to spørgsmål. Det ene er fra det ærede medlem hr. Peter Larsen, der spurgte, om vi ikke kunne fremsætte det påtænkte lovforslag så hurtigt, at reglerne kunne få virkning inden den 1. januar, der er skæringsdatoen efter sygeforsikringsloven. Jeg kan svare, at det kan vi jo ikke gøre, fordi vi skal have spørgsmålene om dagpengenes forhøjelse og karenstiden med, og det kan vi igen ikke lave færdigt, før vi har fået en aftale med arbejdere og arbejdsgivere om, hvordan deres betaling til lønarbejderne vil være.

Spørgsmålet om overførslen, og det er jo